

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3550 van 12 november 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bengaalse nationaliteit, op 30 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart dat hij, als lid, en later als "public secretary" van de "Jatiya Party" in maart 2003 Bangladesh heeft verlaten en op 17 april 2003 asiel vroeg, op grond van het gegeven dat hij twee maal valselijk werd beschuldigd van moord op activisten van de regeringspartij "BNP", waarvan één aanklacht heeft geresulteerd in een veroordeling.

1.2. De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag werd op 24 juli 2003 door de verwerende partij bevestigd. De weigering was ingegeven door het bedrieglijk karakter van verzoekers verklaringen. Het beroep bij de Raad van State tegen de laatstgenoemde beslissing werd verworpen.

1.3. Verzoeker stelt thans dat hij zich baseert op de elementen die hij bij zijn vorige aanvraag aanhaalde. Hij legt een vonnis voor met betrekking tot de door hem vermelde veroordeling, en stelt dat hij nieuws ontving dat er een huiszoeking had plaatsgevonden en dat de politie en “RAB” (Rapid Action Batalion) hem in januari 2007 zouden zijn komen zoeken. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker ook nog twee brieven van zijn advocaten in zijn land van herkomst en twee brieven van de echtgenote van de leider van de “Jatiya Party” voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de principes van het EU-procesrecht. Verzoeker betoogt dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het onderhavige beroep hier niet aan voldoet, dat hij recht heeft op een onderzoek van de feiten, doch dat dit recht beperkt wordt gezien hij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken en evenmin een geactualiseerde memorie/ conclusie kan bijbrengen.

2.1.2. Een eerste onderdeel van het middel gaat dieper in op de toepassing van het voormelde artikel 47. Verzoeker merkt op dat zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn direct naar het Europees Handvest verwijzen en dus ook naar artikel 47 ervan. Hij stelt dat dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het E.V.R.M. met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar over alle materies die worden geregeld door het Europees recht, waaronder dus ook het asielrecht, en dat de tekst van het voormelde artikel 47 van het Europees Handvest de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M. incorporeert.

2.1.3. In een tweede onderdeel wordt het begrip “volle rechtsmacht” ontleed. Dit begrip houdt volgens verzoeker in dat de rechter alle vragen van juridische en feitelijke aard kan onderzoeken. Ter ondersteuning van zijn betoog haalt hij rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 van het E.V.R.M..

2.1.4. In eerste instantie, en met betrekking tot het eerste onderdeel, stelt de Raad vast dat het Europees Handvest geen bindende kracht heeft. Voorts wordt geoordeeld dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1, van het E.V.R.M. vallen, omwille van het feit dat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Hieruit volgt dat voormeld artikel niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet. De Raad is er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en getransponeerd naar artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dan wel aan de definitie betreffende de subsidiaire beschermingsstatus opgenomen in artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.1.5. Met betrekking tot het tweede onderdeel stelt de Raad vast dat, onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) “volheid van rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133), betekent dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet de Raad in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming, of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet), met name :

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld;
- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht”. (zie ook in die zin R.v.St. over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759, van 29 juni 2006, inzake LAMOEN; R.v.St. arr. 160.761, van 29 juni 2006; R.v.St. arr. nr. 160.760, 29 juni 2006, inzake Huybrechts).

Ten slotte wordt het gebrek aan aanvullende onderzoeksbevoegdheid ondervangen door een aantal correcties : de kandidaat-vluchteling mag onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens aanvoeren in het verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad kan desgevallend ook beslissen om onder bepaalde voorwaarden rekening te houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, ook tijdens de terechtzitting, en zulks zelfs wanneer daarvan geen melding is gemaakt in het inleidend verzoekschrift (artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet).

2.1.6. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie die als volgt luidt:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”

2.1.7. De Raad is van oordeel dat wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht hij niet meer rechtstreeks kan worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd. (zie in dezelfde zin R.v.St., s.a. SOCATRA, nr. 117.877 van 2 april 2003). Dit wordt door verzoeker echter niet aangevoerd.

Zo het Europees Handvest geregeld wordt vermeld tijdens de beraadslagingen van de advocaten-generaal en invloed heeft gehad op de conclusies van het Europees Hof van Justitie, dient er evenwel op gewezen te worden dat, zoals reeds eerder gesteld, het Europees Handvest geen bindende kracht heeft. Overigens blijkt ook uit het artikel dat verzoeker aanhaalt dat het voormelde Handvest geen wettelijke status heeft maar eerder een politieke verklaring is. Het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie wordt dan ook om die redenen verworpen.

2.1.8. Het eerste middel wordt in zijn beide onderdelen verworpen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag van de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.1. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het middel zal dan ook worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op de in onderhavige beslissing in aanmerking genomen motieven. In die zin kan de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

2.2.3. Verzoeker stelt dat hij vasthoudt aan de verklaringen die hij heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, en die als bedrieglijk werden afgedaan. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt hij een kopie van een vonnis voor waaruit zijn veroordeling ingevolge één van de valse aanklachten voor moord moet blijken. Het gaat evenwel om een fotokopie waarvan de authenticiteit, gelet op het gemakkelijk te vervalsen karakter ervan, niet kan worden gewaarborgd, zodat het stuk niet kan dienen ter ondersteuning van verzoekers relaas. Integendeel. De Raad stelt vast dat verzoeker dit document pas heeft bijgebracht na het verhoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, waarbij hij vergoelijkte dat hij was vergeten dat hij het in zijn bezit had. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., nr. 150.135, 13 oktober 2005). De reden die verzoeker aanhaalt om aan te tonen dat hij het bedoelde vonnis niet laattijdig zou hebben aangebracht is niet van aard om de voorgaande vaststelling te ontwrichten. Bovendien valt zijn verklaring niet te rijmen met hetgeen verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, met name dat hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag had aangekondigd dat hij weet had van het vonnis en dat hij het stuk niet meer had overgemaakt in het kader van die eerste aanvraag omdat de procedure voor de Commissaris-generaal was afgesloten en het voor de Raad van State niet dienstig kon worden aangevoerd. In die optiek wordt nog steeds niet duidelijk gemaakt waarom verzoeker heeft gewacht tot na het verhoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag om het stuk bij te brengen. Om al deze redenen is de Raad van oordeel dat het stuk niet kan worden aanzien als een begin van bewijs, meer nog, de laattijdige neerlegging ervan maakt verzoekers gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin volstrekt onaannemelijk.

2.2.4. Aangaande de overige door verzoeker bijgebrachte stukken, met name twee brieven van de echtgenote van zijn voormalige partijleider en twee brieven van zijn advocaten in zijn

land van herkomst, kan worden volstaan met de vaststelling dat zij een gesolliciteerd karakter vertonen en niet afkomstig zijn van een objectieve bron, zodat ze evenmin als objectief bewijs voor de door verzoeker aangehaalde problemen kunnen dienen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de middelen niet kunnen worden aangenomen, en verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Derhalve moet hem de vluchtelingenstatus, respectievelijk de subsidiaire bescherming worden geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 november 2007 door:

Mevr. A. WIJNANTS,

rechter in vreemdelingenzaken,
wnd. voorzitter,

Dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

A. WIJNANTS.